

Poletje.

Opisal Lad. Ogorek.

Ljudje iščejo sence. Solnce je vroče, nebo jasno. Polno neskončno sinje lepote je razlita nad zemljo.

Minila je mehka pomladanja doba. Zagorela je moč solnčne luči. Ozira se na zemljo v vsi svoji mogočnosti. Trava, visoko zrasla in zrela za košnjo, sili pod koso. Lepo jo suče kosec, da se črtajo pred njim široki polkrogi. Grabljice imajo polno dela, da posuše

Lepo vreme.

nakošeno travo. Delavci mečejo seno na voz in ga vozijo domov, da ga spravijo v kozelce. — Pomladanskih cvetic ni več. Umaknile so se

drugim poljskim cvetovom, ki takisto umirajo pod ostro koso. Že davno je odpadlo cvetje s sadnega drevja. Izpreminjati se je začelo v sad, ki dozori jeseni v veselje gospodarju in mladini. Lepo se boči nad tratino senčnato vejevje. Hladna senca vabi gostoljubno in prijazno: „Pridite v hlad!“

Ploha.

in poskočno mu hite valčki v daljavo. Hladeča kopel kliče vsakogar, naj se pride hladit in okrepit. — Po žitnem polju se ziblje val dozorevajočega zlatega klasja. Kakor je kmetovalcu srce veselo ob pogledu na bogati dar blage prirode, tako zatrepče v strahu, ko zagleda nad seboj črne oblake, ki mu prete s pogubno nesrečo. Up in strah — oboje mu obenem objema srce. A neskončna dobrotu razžene zlo silo. Poživljajoč dež pokropi kmetovalčev up. Strah se umakne veselim nadejam. Bog blagoslavlja pošteno delo!

Žeja.

A če zahrumi nevihta z vso svojo uničujočo silo, tedaj je gorje kmetu. Pretresljivo opisuje tako nevihto naš pesnik Simon Gregorčič v svoji pesmi „Ob nevihti“.

Poleti prižigajo po naših gričih in gorah kresove, in sicer pred praznikom sv. Janeza Krstnika.

Nekdaj so bili kresovi znamenje, da se bliža našim pokrajinam sovražnik — Turek. Kresovi so opominjali ljudstvo, naj se pripravi na boj. „Sovražnik je prihrumel“, so klicali plameni po višavah.

Danes niso kresovi več znamenja preteče nevarnosti. Bude nam samo spomine na one čase, ko so naši pradedi s hrabrostjo in junaškimi dejanji odganjali tiste krvoloke, ki so se hoteli polastiti naše svete zemlje! In zato nam ti spomini zbudajo ponos.

Kopel.

Petje jo je ozdravilo.

Spisal *Andrej Rapč.*

Ni še dolgo, odkar je pri nas. Pogledat je bila prišla našo malo Anico. Anica je bila takrat bolna. To smo bili žalostni tisti čas! Kar nič veselja ni bilo v hiši. Vsem se je zdelo, kakor da je zašel v naši hiši vse oživljajoči, vse obsvetljuječi solnček. Mirno in tiho je ležala tiste dni naša Anica ponajveč v naročju mamice. Ako smo jo položili v mehko postlano posteljo, je tako žalostno pogledala in zastokala, češ, kaj me devlješ iz rok, zlata mamica, ko bom pa ozdravela le v tvojem gorkem naročju; kaj me polagaš v posteljo, očka, ko me manj boli mlado telesce v tvojem naročju! Z besedami seveda Anica tega ni izgovorila. Kako!? Anica še ne zna govoriti. Ali njeno žalostno oko nam je tako glasno klicalo.

Stanko in Vladko in Milica so stali ob njeni postelji. Vsi so imeli solzne oči.

„Mamica! Anica se je nasmehljala. Ali je že zdrava?“ je venomer povpraševal sedaj Stanko, sedaj Vladko.

„Ali je?“ je povprašala naposled Milica.

In mamica jih je tolažila kakor je vedela in znala, in oče je moral tolažiti mamico.

Tiste dni je tedaj prišla pogledat našo Anico Zavrelova mati. In jo je gledala in je rekla tako-le: „Ubožica! Bolna si, bolna. Spati se ti tudi